

Ήτο κατὰ κράτος ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ. Τὸ αἷμα τοῦ ἦτο ταρχῶδες, τὸ βλέμμα τοῦ βλοσυρόν.

Ἐπρωχῶρει πρὸς τὴν Δενδρостоιχίαν, ὅτε ἕνας εὐγενέστατος κύριος, ἀποκλυπτόμενος, τὸν στοματᾷ.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

ΟΒΑΡΩΤΑΤΟΣ ἄνθρωπος, ὁ κ. Περδίκης. Ἡράκλειτος τῆς ζωῆς. Ὅταν μάλιστα εἶνε ἐρωτευμένος — καὶ τὸ παθαίνει, ὁ δυστυχὴς συχνά — γίνεται θηρίον. Ὅ-

λους ζητεῖ νὰ τοὺς πνίξῃ, διότι — πρᾶγμα σύνηθες — ἡ κόρη τῶν ἀνείρων τοῦ ἔχει κλειστοὺς δι' αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνοι-

κτὰ δὲ τὰ χεῖλη τῆς μόνον εἰς μεῖδιμα εἰρωνικόν.

Ἀπὸ τίνος ἰδίως κατέστη πολὺ μελαγχολικὸς ὁ κ. Περδίκης.

Ἡ Λίνα τοῦ — ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία εἶνε ἐμφημισμὸς — τὸν ἠπάτα. Τὴν συνέλαβε ἐπ' αὐτοφώρῳ ρίπτου-

σαν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ἕνα ῥοδόχρουν φάκελλον, ὅστις θὰ περιεῖχε ἀφεύκτως καμμίαν ἐρωτικὴν ἐκμυστήρευσιν, πρὸς ἕνα πρωτοετῆ φοιτητήν. Τῆς ἔγραψε τότε καὶ αὐτὸς μίαν ἐπιστολὴν ἔξω φρονῶν, ὑδριστικωτάτην, ἐπῆρε τὸ περιστροφόν του καὶ ἔλαβε τὴν ἄγρυσαν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, διὰ τὸ ῥάνη καὶ αὐτὸς, κατὰ τὴν ἐπιγραφισμένην μὸδον, μὲ τὸ αἷμα τοῦ τὰ ἐνδοξα ἐρείπια.

Ὁ κ. Περδίκης ἐβαινεὶν ἀποφασιστικῶς πρὸς τὸν θάνατον. Τίποτε δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν ἀναχαιτίσῃ. Αὐτὸς ἔζη διὰ τὴν Λίαν. Ἡ Λίνα τὸν περιέπαιξε, τὸν κατεφρόνει. Διατί λοιπὸν νὰ ζῇ; Ἴδου ἡ ἀπορία. Αὐτὸς, μεγαλοφύεστερος τοῦ Σαίξπηρ, τὴν ἔλυσεν. Μία σφαῖρα καὶ ἡ κωμωδία ἐτελείωνεν:

— Κύριε, τοῦ λέγει, μὲ συγχωρεῖτε· εἶμαι παραγγελιοδόχος καὶ ἀντιπρόσωπος μεγάλης Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας. Θέλετε ν' ἀσφαλίσω τὴν ζωὴν σας ἀντὶ 10,000 φρ. χρυσῶν;

Ὁ Περδίκης, ὅστις ἦτο πτωχότατος, ἤλεκται, ἴσθη ἀπὸ τὸ ἀνέλπιστον αὐτοῦ ποσόν.

«Ἐὰν εἶχα 10,000 φρ. χρ. ἡ Λίνα ἀφεύκτως θὰ μὲ ὑπανδρεύετο» ἐσκέσθη. Ἀλλ' ἔπειτα ἐννόησε ὅτι αὐτὸ ποῦ ἐσκέσθη ἦτο βλακεία — ἰδιότης τοῦ συνήθους — διότι οἱ νεκροὶ ὑπανδρεύονται μόνον τὴν γῆν, κατὰ τὸν ποιητήν. Νὰ εἶχε τοῦλάχιστον συγγενεῖς...

— Κύριέ μου, εἶσθε ἀξιόλογος ἄνθρωπος. Κρατήσατε τὰς 10,000 καὶ ὑποσχέσθε μου μίαν μόνον δραχμὴν, διότι θὰ πεθάνω πολὺ ὀγληγορότερα ἀπ' ὅ, τι φαντάζεσθε...

Ἐκπληκτος ἐκεῖνος καὶ συγκεινημένος ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ Περδίκης τοῦ λέγει.

— Ἐχεις τὸν λόγον μου ὅτι θὰ σοῦ τὴν δώσω. Ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ πῆς τί θὰ τὴν κόμῃς;...

Ὁ ἐτοιμοθάνατος Περδίκης τοῦ ἐκμυστηρεύεται μὲ πένθιμον ὕφος.

— Τὴν θέλω γὰρ τὸν παπᾶ ποῦ θὰ μὲ διαδάσῃ. Ἐκεῖνος μὲ περισσοτέραν προθυμίαν τοῦ δίδει τὴν δραχμὴν.

Δὲν παρήλθε ὀλίγη ὥρα καὶ ὁ Περδίκης ἐννόησε καὶ ἄλλην — τὴν χηλιοστὴν — βλακείαν τοῦ. Πῶς θὰ τὸν ἐδιάβαζε παπᾶς, ἀφοῦ ἡ ἐκκλησία εἰς τοὺς αὐτοκτονοῦντας ἀρνεῖται τὴν εὐλογίαν;

Ἐγέλασε διὰ τὴν βλακείαν τοῦ ὁ Περδίκης καὶ τὸ γέλοιο ἐκεῖνο ἤρκεισε νὰ τὸν ἀποτρίψῃ ἀπὸ τὸ ἀπονενοημένον διάθημα.

Ἡ σκέψις τοῦ διὰ τὸν παπᾶ, ἦτο ἡ τελευταία

του βλακεία, διότι έζησε και δεν έσκοτώθη — τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ μόνη ἀληθινὴ βλακεία του.

Ὅταν ἐπέστρεψε ἀργὰ εἰς τὴν πόλιν, μία φαεινὴ ιδέα τοῦ ἤλθε. Νὰ υπάγῃ νὰ εὑρῇ ἓνα παπᾶ, ὅχι διὰ νὰ τὸν θάψῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν διαβάσῃ...

~~~~~

Ο ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΧΟΡΟΣ

ΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ἡ δεσποινὶς Ἑρασμία Κριτοβουλίδου εἶνε ἀπόφοιτος τοῦ Ἀρσακείου, παίζει πιάνο, κεντᾷ εἰς καμβὰ ἐταμίην καὶ εἶνε θυγάτηρ μιᾶς πρώην πλυντρίας καὶ νῦν συζύγουένδος . . . πρώην τμηματάρχου.

Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων — ὦ, εἶνε ἀβροτάτη ἡ ἑρασμία δεσποινὶς — ἀγαποῦσε, ἐκτὸς τοῦ νεαροῦ φοιτητοῦ Ἀγουρίδου, καὶ τὸν χορόν.

Προχθὲς ἦτο μελαγχολικὴ ἡ μελαγχολία της προήρχετο ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν ἣν ἐδείκνυνεν ὁ Ἀγουρίδης. ὅστις ὅσῳ ἐβλεπεν ὅτι ἐμεγάλωναν αἱ τρίχες τοῦ μύστακός του, τόσο περισσοτέρας ἐπόθει τὰς ἐκλεκτάς τῆς καρδίας του καὶ τόσο ἐπολλάπλασίαζε τὰ ἐρωτότροπα βλέμματά του.

Ἡ δεσποινὶς Ἑρασμία δὲν εἶχε πλέον διάθεσιν οὔτε διὰ τὸ hoston, οὔτε διὰ τὸ pas d' Espagne.

Ἡ τύχη ὅμως τὰ ἔφερεν ὥστε νὰ κληθῇ, εἰς χορόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο κεκλημένος καὶ ὁ ἄπιστος Ἀγουρίδης.

Καὶ συννητήθησαν, καὶ . . . ἤρχισαν αἱ ἐχθροπραξίαι· αἱ διαμαρτυρίαι τῆς Ἑρασμίας κατὰ τοῦ

. . . Κεντᾷ εἰς καμβὰ

Ἀγουρίδου ἦσαν ἐν εὐθείᾳ λόγῳ πρὸς τὰς νέας ἐρωτοτροπίας τοῦ φίλου της μὲ δύο ἀδελφάς . . . ἑτεροθαλεῖς.

Ἀπεμονώθη εἰς μίαν γωνίαν ἡ ἡττημένη χορεύτρια, ὅτε τὴν πλησιάζει ὁ ἀήττητος ἐρωτύλος.

— Ἀλήθεια, δὲν σὰς ἐρώτησα ἕως τώρα, ποῖος χορὸς σὰς ἀρέσει . . .

Ἡ δεσποινὶς ἐσιώπα. Τί καλὰ τοῦ ἔκαμνε!

— Ποῖος σὰς εἶνε προτιμότερος, ωραιότερος ἐπὶ τέλους . . .

Ἡ δεσποινὶς ὠμίλησε. Τί ἄσχημα τοῦ ἔκαμνε!

— Ποῖος χορὸς σὰς ἀρέσει;

— 'Ο κ. 'Ησαΐας . . .

— 'Από όλους, κ. 'Αγουρίδη, μου άρέσει
ό χορός . . . του 'Ησαΐα.
— 'Α, μάλιστα, συμφωνοῦμεν.
— 'Α δά, δέν τό πιστεύω.
— 'Εχετε τόν λόγον τῆς τιμῆς μου.
Καί ἀπόδειξις : « Νῆκο . . . »
« Τί εὐγενῆς χαρακτήρ », διελογίσθη συγκι-
νηθεῖσα μέχρι δακρύων ἡ ἐρασμία δεσποινίς.
« Κράζει καί μάρτυρα διὰ τὴν δώσῃ ἐπίσημον ὑπό-
σχεσιν. Ἄν καὶ ἄσχημος ὁ μάρτυς, ὥς εἶνε » . .
'Ο Νῆκος φθάνει καί ὁ 'Αγουρίδης τοῦ λέ-
γει θριαμβευτικῶς :
— 'Η δεσποινίς ἰσχυρίζεται ὅτι χορεύεις
ώραῖα. Μὰ τί δέν γνωρίζεσθε ;
Καί μέ ὕφος συμβολαιογράφου ἀναγινώ-
σκοντος γαμήλιον συμβόλαιον, προσθέτει ὁ
'Αγουρίδης.
— 'Η δεσποινίς 'Ερασμία Κριτοβουλίδου.
'Ο κύριος Νικόλαος 'Ησαΐας, ὑπάλληλος
τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Κύμης . . .

Θ. 'Ανδριανίδης

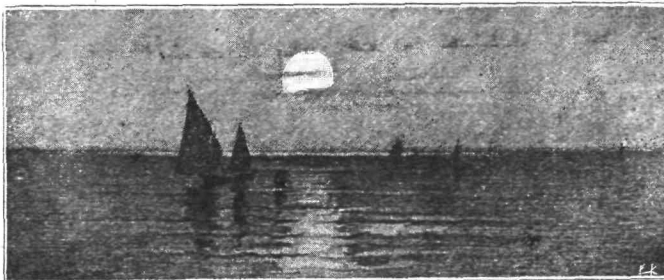
Τὸ Νέον Φάληρον. — Τὸ σεληνόφωσ. — 'Ο
ξενητευμένος ποιητής. — Τὸ μεidiάμα τοῦ
Πλάστον. — Φιλήματα ἐπὲρ τῆρ ἐπιφάνειαν.

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΛΥΕΤΑΙ ἡ γάρκη ἄμα τῇ νυκτερινῇ προῇ καὶ
διπλοῦται τὸ κύμα, κύμα ἡσυχον, λιχνιστι-
κόν καὶ λείχει με περιπάθειαν Σειρήνος τὰ βα-
ρέα κράσπεδα τῆς ἀλιπέδου πλατείας τοῦ Ν. Φα-
λήρον, τῆρ ὅποιαν φωτίζουν τόσοι ἠλεκτρικοὶ
φαροὶ καὶ τόσα ἠλεκτρικὰ μάτια . . . Καὶ εἶνε
μία μαγεία, ὅταν ἡ σελήνη με ὀλην τῆρ ἔντασιν
τοῦ ἱλαροῦ φέγγους της περιλούει ὀλην τῆρ
ὄνειρώδη ἐκείνην ἔκτασιν, ἥν ὥς θὰ ἔλεγετ ὁ ξε-
νητευμένος ποιητής τῶν « Ἀλγῶν » ἐδημιούργη-
σεν ὁ Πλάστης « μεidiάσας προσηνῶς ». Καὶ εἶνε
ἡ πλατεία αὐτή, ἡ φωτεινή, τὸ ἀτελεύτητον πε-
διον τῶν αἰσθηματικῶν συνθηκῶν ἐφ' ἧς ἐκτυλίσ-
σεται τώρα τὸ θέρος
ὁ βίος τῶν ἀστῶν.
'Ο ἐκνευρισμὸς τῆς
ἡμερησίου καμιάτου
θρῆσκει ὑπὸ τὸ με-
λῶδημα τοῦ κύμα-
τος, ὑπὸ τῆρ ἀρ-
μορίαν τῆς σελή-
νης, ὑπὸ τὸ εὐθυ-
μον ἄσμα τοῦ Γαλ-
λικοῦ μελοδράμα-
τος. Καὶ μία ρω-

στικὴ αἰδρα τονῶρει τὸ σῶμα καὶ ἀναγεννᾷ τῆρ
ψυχῇ, ἐτοίμην γὰ προσφέρει νέας θυσίας εἰς τὸν
ἀνθρόπινον βωμόν της Κυθερείας.

Καὶ ἀπλοῦται ἡ θάλασσα ὑπὸ τὸ ἀπάλον φι-
λημα τοῦ σεληναίου φέγγους, καὶ ἐναγκαλίζο-
ται ἐπὲρ τῆρ ἡρεμον καὶ ἀπαστρέπτονσαν ἐπι-
φάνειαν αἱ ὥσεὶ μεσονύκτιοι αἶραι, φιλήματα
στοργῆς, ἐν τῷ ἀνεξιχνιάστῳ κόσμῳ τῆς σιγῆς
καὶ τοῦ μυστηρίου. Τί γὰ λέγει ἀρά γε ἡ θελ-
κτικὴ φλνάρια τοῦ φωτός καὶ ποῖα ρίγη γὰ αἰ-
σθάνεται ἡ ἐγκαταλειμένη τοῦ Οὐρανοῦ φίλη ;
Μόνον ἐκείνοι τῶν ὁποίων ἡ καρδιά ἐγκλείει τὸ
φῶς της ἀγάπης ἡμποροῦν γὰ ἐννοήσουν τῆρ
περιπαθῇ γλῶσσαν ἐνός κύματος, μιᾶς μαρ-
μαρυγῆς, ἐνός ἀσπασμοῦ τὸν ὅποιον δίδει ἐν
ἄστρον, ἐν μεidiάμα. Ἀνστυχῶς ἡ ποιητικὴ
πλατεία γεμίζει ἀπὸ πεζότητα, ἀπὸ χαῦνα
σώματα καὶ ἡλιθίας μορφὰς καὶ μόνον ὅταν ἐρη-

μωθῇ καὶ γίγνη μυ-
στυριωδεστέρα ἡ
νὺξ ἡμπορεῖ μία εὐ-
αίσθητος ψυχῇ γὰ
ἐντρύφηση εἰς τὸ
θέαμα της Φύσεως
λιχνιζομένης ἀπὸ
τὰ ὄνειρα της θε-
ρινης νυκτός.

ΔΑΦΝΙΣ

Β. ΜΗΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ

Θαλασσογραφία